

Laura

- musical -

Szereplők:

Fáskerti Laura – ügynök, egyetemista

Balaskó László – ügynök

Balaskóné, Éva – Balaskó felesége, tévés műsorvezető

Madarász Csaba – egyetemista, Laura vőlegénye

Madarász Zsolt – Csaba öccse, egyetemista

Madarászné Tóth Zsuzsa – fedőneven Rideg Rita, ügynök, egyetemista, majd Zsolt felesége

Fáskerti – ügynök, Laura apja

Fáskertiné, Magdolna – ügynök, Laura anyja

Zeusz – egyetemi könyvtáros

Első férfi - ügynök, testőr, bérgyilkos, András (Balaskó felettese)

Második férfi – ügynök, testőr, bérgyilkos

Pincérnő

Narrátor

(Budapesti pályaudvar)

Narrátor: Hol volt, hol nem volt, volt egyszer 1988. április 6-a, amikor már minden készen állt, de még semmi sem volt készen Magyarországon, egy Budapest tulajdonnevű városban. Amikor a korabeli elit már nem tudott a régi módon uralkodni, és kezéből kicsúszott a kezdeményezés. Mi pedig, a helybeli magyar anyanyelvű lakosság, mi pedig a legvadabb képzelgésbe kezdünk. Illetve kezdtünk volna képzelgésbe, ha lett volna képzelőerőnk nekünk. De az biztos volt, hogy csak egy kicsi hiányzik. Egy nagyon kicsi. Igen ám, de mi az? Biztos, ami biztos, várni kezdtük azt a kicsit. Vártunk, csak vártunk, mint egy pályaudvaron. Jó, de mire? Mire vártunk mi Budapesten, 1988. április 6-án? Akkor még nem tudtuk, mire várunk. De meg-megálltunk, el-eltűnődtünk rajta, az biztos. Tűnődtünk egy pályaudvaron. És akkor várakozásunk nagy pályaudvarán megjelent egy magányos lány, neve Fáskerti Laura. A nemzetközi expresszrel érkezett Londonból, ahová anyja és apja, a korabeli elit két vezéralakja számúzta őt Budapestről, és ezzel durván beleavatkoztak Laura érzelmi életébe. De most íme, Fáskerti Laura visszatért, kezében bőrönd, szívében még mindig a tilalmas férfi képe. Egyetlen fegyvere a női csáberő.

Laura: Hát áll még a város,
És visszafogad oly sok év után.
Hát visszajöttem, itt vagyok
Egy tavaszi délután.

Távol innen, álmaimban
Jártam utcáidon.
Laura vagyok, ismersz-e még?
Ismerj fel városom!

Évekig jártam oly sokat
Képzeletben itt,
És csak az a remény éltetett
Hogy ez a város nem változik.

A múltat feledni próbáltam
Százegyszer is.
Hogy idegen földön, éjszaka
A képzelet hamis.

Elébe hozta álmom
Egy város képeit.
És hiába próbáltam felejteni,
Hogy ez a város létezik.

És most, egy délutánba
Érkezem oly sok év után.
Hát ismerj fel újra, városom,
Ne csodálkozz Laurán.

Álomtalan ringatott
Feléd a gyorsvonat,
Egyetlen kérdés kattogott
Mindig fejemben csak.

Egyetlen kérdés üldözött
Míg a sok táj szaladt:
Hogy otthon, az állomáson
Vajon ki fogad?

Húzott a vonat egy férfi felé,
S egy gondolat üldözött:
Vajon felismer az a férfi majd
A sok-sok utas között?

Tán az a férfi is változott,
És fel sem ismerem tán.
Én is oly más vagyok,
De ő sem köszön nekem.

Egy sokszor elképzelt érkezés
Talán csak tévedés.
Egy rossz, fájdalmas színlelés
Lesz majd az egész.

Hát áll még a város,
És visszafogad oly sok év után.
Hát visszajöttem, itt vagyok
Egy tavaszi délután.

Távol innen, álmaimban
Jártam utcáidon.
Laura vagyok, ismeresz-e még?
Ismerj fel városom!

Ismerj fel újra városom,
Ne csodálkozz Laurán!
Ismerj fel újra, városom,
Ne csodálkozz Laurán!

Kórus:

Hol volt, és hol nem volt
Ezerkilencszáznegyvennyolc.
Mikor egy évezred a vége felé ballagott.

A nap felkelt, mint szokott,
Ezerkilencszáznegyvennyolc
Napja mindig felkelt, és alkonyatig ballagott.

Mi, akik élünk, ebben a korban,
Mint egy csomagot, visszük az életünk.
Nem tudunk arról, máshol ez hogy van,
Kik is csinálják, ami itt van nekünk.

Élünk, csak élünk ebben a korban,
Tengetjük az életet.
Élni, csak élni, csomagként vinni
Negyvennyolcban ezt az életet.

Hát itt van nekünk most
Ezerkilencszáznegyvennyolc.
Múlik az évezred, ahogy mindig is szokott.

Még minden megszokott, de valami mégis változott,
A levegő más, vagy fejünkben történt valami
Különös fordulat.

Csak élünk, csak élünk, gyanútlan, rég itt,
Akkor tessék, valami változik.
Más lesz a levegő, másképpen lépkedünk,
Az egész világ változni akar.

Élünk, csak élünk, gyanútlan élünk,
Akkor tessék, valami változik.
Más lesz a levegő, másképpen lépkedünk
Terjed, csak terjed a változás-ragály.

(Laura leszáll a vonatról, és megtalálja a szüleit a tömegben.)

Fáskerti:

Laura! Na végre, hogy itt vagy
Három év után!

Laura:

Apa! Ha tudnád, mit hoztam neked,
Apukám!

Fáskertiné: Laura, drágám! Drága Laura,
De jó, hogy láthatunk újra!

(Laura édesanyja nyakába ugrana, de Fáskertiné hidegen megpuszilja, és eltolja magától.)

Laura: Anya! Te semmit nem változtál, anya.

Fáskertiné: Remélem te igen.

Fáskerti: Persze, hogy megváltozott.

(Laura feleszmél: kire három évig vágyakozott, nincs a peronon.)

Laura: Miért nem jön elém?

Fáskerti: Kiről beszélsz, kislányom?

Laura: Megtiltottátok neki, hogy várjon!

Fáskertiné: Ő is itt van, kijött eléd.

Laura: De hol van?

(Balaskó érkezik, oldalán feleségével, egy babakocsit tolva.)

Fáskertiné: Itt van ez a férfi,
De a múltnak legyen vége.
Helyreállt a házasság,
Amit tönkretettél.

Balaskó: Elmentél, Laura, három évre.

Laura: Nem elmentem, vittek!
Azt ígérted, megvársz!

Fáskerti: Nyugalom, Laci!
Nyugalom, Laura!

Balaskóné: Ami elmúlt, elmúlt.
Minden megbocsájtva.
Már nem vagyok féltékeny,
Vége, Laura, vége.
A férjem megígérte.

Fáskerti: Lásd be már, Laura,
Nincs már mit tenni.

Balaskó: Laura, kedves,
Hiába látjuk egymást,
Ami köztünk volt,

Annak már vége.
Boldogan élek a családommal,
És mint édesanyád beosztottja,
Felelősségem tudatában akarom végezni
A munkám az ügyosztályon
Minden botrány nélkül.

Fáskertiné (súg): Ne lássátok egymást!

Balaskó: Ne is lássuk egymást!

Fáskerti (súg): És kész, és vége.

Balaskó: És kész... Ja, igen.
És kész, és vége.

Laura: Tessék?

Balaskó: Nem hallotta.

Fáskertiné: Dehogynem!

Fáskerti: Nagyon megkomolyodott a helyzet Magyarországon...

Fáskertiné: Most elég egy szikra...

Fáskerti: Az összes óvatlanság be van tiltva.

Fáskertiné: Sőt, én magától Kádár elvtárstól
Kaptam a megrovást,
Hogy: „Fáskertiné, Fáskertiné!”
Mondta nekem a Parlament folyosóján
Kádár elvtárs:
„Hát mit kell itt magukról hallani?
Szabad egy családos, magas beosztású férfit
Elcsábítani?

(utánozza Kádárt) Hát miket csinál a maguk lánya?
Intézkedjen még máma!”

Laura (odarohan Balaskóhoz): Te azt mondtad, hogy szeretsz engem! És aki engem szeret,
az nem lehet ilyen gyáva!

Fáskertiné: Ne nézzen a szemébe, Laci! Ne nézzen a szemébe!

Laura: Akit szeretek, annak senki sem parancsolhat! Még én sem! Az legyen szabad!

Balaskó: Miért mentél el Londonba, mi? Neked is parancsoltak!

Laura: Elvitettek! Miért nem jöttél utánam?

Balaskó: *(már nagyon menne)* Kezét csókolom, Magda!

Laura: Te is csak a kurva állásodat félted!

Fáskertiné: Ma már pontosan tudja, hogy miben felelős!

Narrátor: És akkor valami megpattant Laurában, talán egy fontos szál.

(Laura kimegy.)

Fáskertiné: Laura, állj!
Azonnal, azonnal megfigyelni!
Tudnunk kell, hová ment,
És a kapcsolatait is.

Balaskóné: Hát ez is megtörtént,
Mégsem szakad le az ég.
Volt már ilyen, s lesz is ilyen még.

Fáskerti: Ott van a feleséged,
Ott van a családod,
Ott van a munkád.
Már csak a jövőt szabad látnod.

Fáskertiné: Hagyjuk a múltat, a jövővel foglalkozz.
Felejtsd el Laurát, csak mihozzánk tartozz.
(Fáskertihez) Mondj te is valamit...
Furcsa az arca.
Itt vagyunk, segítünk, Laci...
Miért áll úgy, mint egy megbántott maci?

Balaskó: Azt hittem könnyebb lesz,
Azt hittem, más lesz,
De holnap majd új nap lesz,
Amikor könnyebb lesz.
Elfelejttem, ígérem.
Elfelejttem holnap virradóra.
Elfelejttem, leszokom róla,
Elfelejttem, leszokom róla.

**Fáskerti, Fáskertiné,
Balaskóné:** Elfelejti, leszokik róla,
Elfelejti, leszokik róla.

(Az első és a második férfi belép.)

Első férfi: eltűnt. Laura eltűnt.

Fáskertiné: Tessék?

Második férfi: Lerázott minket. Lerázott.

Első férfi: Egy átjáróház-trükköt alkalmazott. Mi az neki?

Második férfi: Nem tudtuk, hogy a maguk lánya ilyen profi. Micsoda szégyen.

Első férfi: Micsoda szégyen.

Ketten: Micsoda szégyen.

Fáskerti: A legszélesebb körű nyomozást követelem. Micsoda szégyen.

Első férfi: Igenis.

Második férfi: Igenis.

Ketten: Igenis.

Fáskertiné: Kapcsolatokat keres. Mert Laura kapcsolatokat keres szüntelen. Én nem is értem.

Fáskerti: Felgöngyölíteni az összes újabb kapcsolatát. Nem tűrhetjük, hogy botrányt okozzon megint.

Ketten: Igenis. Igenis. Igenis.

*

(Csaba az egyetemi könyvtárban ül, és a másnapi vizsgára készül. Látszik, hogy a szemét alig tudja nyitva tartani az álmoságtól. Kezében egy kulcscsomót tart, ami, valahányszor Csaba elbóbiskol, kiesik a kezéből, a zajra pedig Csaba felébred. Megjelenik Zsolt és Zsuzsa, akik látszólag észre sem veszik Csabát.)

Zsolt: Zsuzsa!

Zsuzsa: Zsolt!
Én nem hiszem el,
Hogy Madarász Zsolttal töltöttem az éjszakát!

Zsolt: Együtt aludni, veled összebújni,
Eszembe más úgyse jut!
Zsuzsa!

Zsuzsa: Zsolt!
Miért nem veszel példát
A szorgalmas bátyádról?

Zsolt: Mivel te nem engeded!

Zsuzsa: És te vagy, aki nem engedsz
Tanulni engem.

(Észreveszik Csabát.)

Zsolt: Ébresztő, Csaba!
Elhatároztuk,
Zsuzsa, meg én,
Hogy most összeházasodunk.

Ketten: Ébresztő, testvér!
Hallod, mit mondunk?
Minket az sem érdekel, ha megbukunk!

Csaba: Hagyjatok békén!
Holnap vizsgám lesz.
Inkább tanuljatok.
Mit mondtál? Elveszed Zsuzsát?

(Zsuzsa és Zsolt kimennek. A narrátor szövege alatt Csaba békésen elalszik. Zeusz belép.)

Narrátor: Az egyetemi kollégium könyvtárában vagyunk. Ő itt a könyvtáros, a diákok csak úgy hívják, Zeusz. Bombasztikus férfi, az egyetlen boldog ember az 1988-as Magyarországon. Szülei betelepült kigazdák, akiket Rákosi kitelepített. Mindenben tudja, mi benne a rossz, kivéve önmagát, ezért kivetette magából a korabeli elit. És akinek lelkiismeret furdalása van, nem mer Zeusz szemébe nézni. Vagyis ebben a korban senki sem mer Zeusz szemébe nézni. Mi lenne, ha a világon mindenki olyan lenne, mint ő? Mi lenne, ha a világon mindenki olyan lenne, mint ő?

Zeusz: Megint új napra virradt ez az éjjel,
Mint aki rab volt, s végre szabadult.
Az új nappal fénye függetlenség sugarát
Szórja széjjel, szórja széjjel.

Eltűnt a sötétség, szertefoszlott a rabszolgamúlt!
Eltűnt a sötétség, szertefoszlott a rabszolgamúlt!

Fogolynak éreztem már anyámban magam,
És a szülést újjászületésnek,
Iskoláim börtönnek néztem én,
Minden utca csak börtönfolyosó.

Mert hat évtized múlt el,
Szabadságharcban végig,
De én úgy éreztem, sosem jutok fel az égig!

Tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolgamúlt.
Tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolgamúlt.

Kirúgással végződött minden munka, mit üztem,
S úgy véltem: partizán vagyok.
Magányos harcos a szociális bozótban,
Kit egyre csak üznek „nímand” alakok.

De most tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolgamúlt.
Tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolgamúlt.

Bármily hihetetlen, a rendszer megingott,
És ami vas volt, most kecskebogyó.
De látok egy új rajt, egy új nemzedéket,
Mit nem rostál semmi kontraszelekció.

Mert hat évtized múlt el,
Partizánharcban végig.
De én úgy éreztem, sosem jutok fel az égig.

Tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolgamúlt.
Tűnik a sötétség, szertefoszlik a rabszolgamúlt.

(Csaba felébred, és odavág egy könyvet Zeuszhoz.)

Zeusz: Te melyik vagy?
A nagyobbik Madarász gyerek?

(Zsuzsa belép.)

Csaba: Holnap vizsgám lesz.

(Zsolt belép.)

Zsuzsa: Csabát csak a diploma érdekli!

Csaba: Hagyj békén, Zeusz!

(Laura végigmegy a könyvtáron. A két testvér utána fordul.)

Csaba: Ki ez? Ti ismeritek?

Zsolt: Egész jól néz ki.

Zeusz: Az új lány.
Most kapott szobát a koleszban.
A kilencesben lakik,
Ha lenne rá igény.

*(Laura végigmegy a könyvtáron, és egy, a fiúktól messzebb eső szék mellé letesz két könyvet.
Zsolt alaposan végigméri, majd Zsuzsa szemrehányó pillantására feleszmél.)*

Zsolt: Nekem ugyan nem kéne!

Zeusz: Szerelmi gyászban van egy nős férfi miatt.
Külföldről jött: Londonból.

Zsuzsa: Állítólag.
Zsolt: FigyeljeteK, nem besúgó ez?
Csaba: Honnan veszed?
Zsolt: Már régóta várható,
Hogy ránk küldenek valakit.
Csaba: Nem úgy néz ki ő.
Zsuzsa: Egy téglá sosem úgy néz ki. *(nevet)*
Csaba: Állítólag úgy hívják: Laura.

(Laura ismét végigmegy a könyvtáron, újabb könyvet helyez a másik kettőre.)

Zsolt: Mindenesetre mindenki vigyázzon,
Mit beszél, ha ő itt van.
Zeusz: Akkor is, ha ő nincs itt.
Ideje, hogy felfigyeljen ránk
A három per hármas ügyosztály.

(Zeusz ki.)

Zsuzsa: Nekem is gyanús ez a lány.
Csaba: Nekem viszont nagyon is ismerős.
Zsolt: Jó, de honnan?
Csaba: Mittudomén!
Valahonnan.

(Zsolt és Zsuzsa kimegy, Laura belép. Leül, de nem néz Csabára, és ez végig így marad.)

Csaba: Ki vagy te? Ki vagy te?
Laura: Nem fontos.
Csaba: Tudni akarom, ki vagy te.
Laura: Nem fontos, amíg igazán meg nem kérdi valaki.
Csaba: Hát akkor nézz ide:
Én vagyok az a valaki.
Laura: Nem jó, hogy hallom a hangodat,
Nem akar látni szemem.

Éppen most elhagyott valaki.
Nem kell egy új baj nekem.

Csaba: Nézz ide, nézz rám, én más vagyok.
Nézz rám, csak azt akarom.
Ismerj meg, ismerj meg, nem kell más.
Nézz rám, én másik vagyok.

Laura: Érzem a vágyat a hangodon,
Azt, hogy ne felejtsem el.
Menj innen, menj el, bánt a hangod,
Fáj a hangod nekem.
Elment az egyik és itt egy másik,
Miért is játszol velem?

Csaba: Már tudom, a neved Laura.
S látom az arcodat is.
Nézz rám, hisz nem láttál soha még,
S a nélkül minden hamis.

(Laura megfordul, és ránéz Csabára.)

Laura: Épp ezt az arcot képzeltem el,
Hallva a hangodat.
Nem láttalak, mégis tudtam, milyen vagy.
Olyan az arc, mint a hang.

Ketten: Elment az egyik, és itt egy másik,
Csak tudnám, mi játszik velem!

Laura: Hangodról sejtettem arcodat,
Mondd, honnan vagy ismerős?

Csaba: Nézz rám, csak nézz rám,
Csak ennyi kell!
Ismerj meg, azt akarom!

*

Narrátor: A város alszik. Az ország el van nyomva. Kint jeges eső, a hatalmi agyközpontban, a III/III-as ügyosztályon dolgoznak a fűtőtestek. Ügynökeiket hallgatják ki azok, akik beszervezték őket. Írógépek, telexek, stencilek zajos működésében hemzseg a ... A hatalmi centrum csúcsán Laura szülei, a két régi sólyom egy Rideg Rita nevű ügynökre várnak. Vajon ki lehet ő? Ki az a Rideg Rita? Ki lehet ő? Ki az a Rideg Rita? Ki lehet ő? Hamarosan fény derül erre.

Balaskó: Rideg Rita jelentése szerint
Laura a pályaudvarról egyenesen a kollégiumba ment!

Fáskertiné: Komolyan mondom, Balaskó elvtárs,

Már-már azon gondolkodom, hogy kiveszem
A maga kezéből az ügyet.

Fáskerti: Az a gyanúnk, hogy nem vagy objektív, Laci!

Balaskó: Na de kérem, ezt nem is értem!
Én utasítás szerint megtaláltam a célszemélyt.

Fáskertiné: Egy fenét!
Egy fenét!

Balaskó: Én mindent megtettem,
Hogy elfelejtsen őt.

Fáskerti: És az eredmény?

Balaskó: Laura nekem csak egy átlagos célszemély.

Fáskerti: Vigyázzon, minket nem lehet megtéveszteni!

Balaskó: Tudom, ezredes elvtársnő!

Fáskerti: *(más hangnem)* És a kisgyermeked, az hogy van?

Balaskó: Jól, köszönöm, jól.
Már a kilencedik foga is kinőtt.

Fáskerti: Nagyon helyes.

Fáskertiné: Csak így tovább.
És erről a Rideg Rita
Titkos megbízotról mit tud jelenteni,
Laci?

Balaskó: Hideg, mint a jég.

Fáskerti: Ezt hogy kell értenünk?

Balaskó: Ilyen megbízható emberem még nem volt,
Mint ez a Rideg Rita, ezredes elvtársnő.

(Rideg Rita, azaz Zsuzsa belép.)

Balaskó: Jó napot kívánok!
Az elvtársnő és az elvtárs,
A feletteseim.
Nyugodtan tárgyalhatunk ugyanúgy,
Ahogy szoktunk.
Foglaljon helyet!
Tehát ez a tanárunk...

Zsuzsa: Népszerű nevén Zeusz.

Balaskó: Azzal a két ellenzéki diákvezérrel együtt...

Zsuzsa: Igen, Madarász Csabával
És Zsolttal.

Balaskó: A Madarász fivérekkel együtt alkotják
A kemény magot.

Zsuzsa: Igen, ezek az urak a szocialista rendszer
Megbuktatását tervezik.

Balaskó: És most egy Londonból jött lány,
Fáskerti Laura is csatlakozott hozzájuk.
És ez a Laura viszonyra lépett Csabával.

Zsuzsa: És együtt vannak nappal és éjjel.

Fáskertiné: Erről jut eszembe:
Ha jól tudom, maga férjhez ment
A kisebbik Madarászhoz.

Zsuzsa: Igen, ő a férjem, Madarász Zsolt!

Fáskertiné: Miért ment feleségül a célszemélyhez?

Zsuzsa: Mindenki tudja, ez a rendszer meg fog dőlni,
Ezért én a fivéreket a jövő embereinek tartom.

Fáskerti: Mi pedig a múlt vagyunk, Rideg Rita!

Fáskertiné: Tehát maga két vasat tart tűzben?

Zsuzsa: Miért, maguk nem ezt csinálják?

Fáskertiné: Nem is szereti a férjét?

Zsuzsa: Miért? Maga szereti a magáét?

Fáskertiné: Én megbecsülöm.

Zsuzsa: Én úgyszintén.

Fáskertiné: Jó! Nincs több kérdésem.

Balaskó: Köszönöm, elmehet.
Viszontlátásra, Rideg!

(Zsuzsa kimegy.)

Fáskertiné: Igen.

Úgy látszik, tényleg operatív értékű
Ez a kis kurva.

Fáskerti:

Következtetés?

Fáskertiné: Ezt a Zeusznak hívott tanárt az egyetemről el kell távolítani. A Madarász fivérekről bővebb és megbízhatóbb jelentéseket kérek.

Fáskerti:

És ki legyen a kapcsolattartójuk?
Maradhat Balaskó elvtárs?

Fáskertiné: Zeusz és a Madarász fivérek esetében maradhat.

De Laura megfigyelését én veszem át.

Fáskerti: Egyetértek.

Balaskó: Egyetértek én is.

Narrátor: Kint jeges eső, az ügyosztályon a fűtőtestek dolgoznak, benn a város alszik. Motoszkáló álom a lakosság lelkében: Álmodunk mind. De vajon miről? Az biztos, hogy a régi rendszer a régi formájában nem tud fennmaradni. De hogy mi lesz, azt már a Szovjetunió sem mondhatja meg, az amerikaiak meg úgyis félreértik. Hát akkor meg ki fejt meg, hogy miről álmodunk? Mi magunk? Ránk vannak bízva a saját álmaink? Erre még nem volt példa a magyar történelemben. Ezt mi nem fogjuk egyhamar megemészteni, az biztos. Ezt mi nem fogjuk egyhamar megemészteni, az biztos.

*

(Az egyetemi évek leteltek, az egyetemisták diplomaosztás után vannak. Felhőtlen a hangulat, buli, pezsgőzés. Zsolt másodpercek alatt rámászik Laurára, aki hagyja magát.)

Kórus:

Hát itt a rég várt pillanat.

Pillanat!

Az idő elszaladt.

Elszaladt!

Most minden csak egy pillanat.

Pillanat!

Egyetlen pillanat.

Pillanat!

Szabad örülni, de nem lehet.

Nem lehet!

Komolyan venni, mert nem lehet,

Nem lehet!

Nem lehet elhinni, hogy ennyi csak.

Ennyi csak!

Ennyi volt az a marha nagy, híres diákkor.

Csak ennyi vagy.

Ennyi vagy!

És jöhet már értünk egy vonat.
Egy vonat!
És megint egy vonat, és száz vonat.
Száz vonat!
Szétviszi a régi társakat.
Társakat!
Más-más világot lássanak.
Lássanak!

Ez itt a híres nagy pillanat.
Lám, a diákkor megszakadt.
Ez itt a diákkor-vége nap.
Legyen most minden az emlékeké,
Holnap majd szétvisszük ezerfelé:
Hát semmi se marad az emberé?
Nincs senki, aki ezt értené.
Nincs senki, aki azt kérdené:
Miért minden csak az emlékeké?
Miért minden csak az emlékeké?

(Zsuzsa megunja Zsolt és Laura flörtölését.)

Zsuzsa: Ha nem vennétek észre, én is itt vagyok!

Zsolt: Mi van?

Narrátor: Zsuzsa, fedőnevén Rideg Rita ebben a pillanatban totál kikészült. Hát képes ő emberi érzelemre? Ő, aki a jég, a számítás maga? És most nagy tűzzel előntötte valami. „Mégiscsak szeretem a férjemet, Zsoltot, hiszen féltékeny lettem.” Ez volt a kavargó érzések logikája. Ez volt a logikája a kavargó érzéseknek.

Zsuzsa: Tudtam, hogy érezni nem szabad.
Csak össze ne vérezd önmagad.
Csak azt megérezni nem szabad,
Hogy ott van benned, benned a vad.

Csak meg ne érezd annak a vadnak az ájult akaratát.
Aki fel-alá loholva szemét futtatja át rácsok során.
Csak ki ne szabaduljon, nehogy megszeresselek.

Féltékeny lettem, elég hülye voltam, jól van.
És ez már így lesz ezentúl.
Most már nem tudlak elveszíteni,
Most már nem szabad veszteni,
Ez a vadállat nagyon is emberi.

Nem akarlak elengedni,
Nem tudlak már elveszíteni.
Féltékeny voltam, hülye voltam, jól van.
Barom voltam, állat lettem, jól van.

Magamban szorongtam, hogy ez nincs jól,
Ez nincs jól.

(Zsolt odalép Zsuzsához, és megölelik egymást.)

Zeusz, kórus: Ez itt a híres nagy pillanat,
Most a diákkor megszakad.
Elhagyjuk, nélkülünk itt marad.
Legyen most minden az emlékeké,
Holnap majd szétvisszük ezerfelé.
Hát semmi se marad az emberé?

Nincs senki, aki ezt értené.
Nincs senki, aki azt kérdené:
Miért minden csak az emlékeké?
Miért minden csak az emlékeké?

Zeusz: Ne búcsúzzatok még, maradjatok együtt.
Menjünk ki mind az utcára, és gyűjtsük egybe a tömegeket.
Az emberek a mi szavunkra várnak.
Most mindent szabad, mindent lehet.

Menjünk ki mind az utcára,
És döntsük le mind a régi szobrokat.
A hazugság szobrait ledönteni gyertek.
Velünk lesz a többség, mert most mindent szabad!

Változz meg, világ, változz meg, életünk.
Mondjunk ki mindent, amit nem volt szabad!
Mostantól új lesz az ég is felettünk.
A régi csillagok lehullanak.

Velünk lesz a tömeg,
Hozza a változást.
Ha most utcára megyünk
Elindul a tömeg.

Mostantól együtt,
Mert eljött az új nap,
A hazug múltat tagadja meg!

Laura, egyetemisták: Azonnal, azonnal, azonnal!
Azonnal menjünk, aki most tenni mer!

Kórus: Azonnal, azonnal induljunk el!
Azonnal, azonnal induljunk el!

Zsolt: Állj csak meg öregember!
Hány éves vagy? Hetven?

Zeusz: Úgy érted, hogy hetvenkedek?

Zsolt: Úgy értem, hogy nem tudod, hová küldesz minket!
Úgy értem, hogy könnyű előre küldeni minket!
És aztán neked mögöttünk bújni meg.
Úgy értem, hogy vérig is elmehet a dolog,
Mert ezek a rendőrök ma még könnyen ránk küldhetik.
Mert nekik szót fogadnak még azok.
(utánozza) Menjünk az utcára! Mindent szabad!
Azt mondd meg, láttál-e már győztes forradalmat?

Zeusz: Én ott voltam negyvennyolcban amikor...

Zsolt: Ó, te már 1848-ban is éltél. Ne mondd!
És gondolom, ötvenhatot is jól tudod!
Add össze az ötvenhatot, és negyvennyolcat,
S a halál számát rögtön megkapod!

Zeusz: Te, ha még egyszer a szádra veszed...

Zsolt: Mit? Azt a szent dátumot? Ötvenhatot?
Mi nem leszünk balekok.

Zeusz: Csaba! Te mit gondolsz erről?

Csaba: Mióta megláttam Laurát,
Azóta velem van ő.

Laura: Megszűnt, nem volt, nem is létezett
A nélküle eltelt idő.

Csaba: Jól ismerlek, azt hiszem
Ugye nincs titkunk egymás előtt?

Laura: Félek egy érzést kimondani,
Mely feltámadt bennem, és egyre nőtt.

Zeusz: Szerelmi vallomásra lesz idő,
Siessünk, induljunk már!

Zsolt: Menjen már, maga, a vén bolond!
Vigyázzatok, mert provokál!

Csaba: Várjatok! Mondd csak Laura,
Mit titkolsz előlem el?

Laura: A fájdalmas haragot,
A támadó szenvedélyt.
Féltem, hogy megtudja,
Azt, ami bennem ég.

Jaj, srácok, mit mondjak
Nektek a gyűlöletről?
Arról, hogy milyen volt az életem?
Menjünk az utcára!
Mind ki az utcára!

Menjünk ledönteni a hazug szobrokat!
A hazugság szobrait ledönteni gyertek!
Induljunk együtt, mert mindent szabad!

Kórus: Változz meg, világ, változz meg, életünk!
Mondjunk ki mindent, amit nem volt szabad!
Mostantól új lesz az ég is felettünk!
A régi csillagok lehullanak!

Velünk lesz a tömeg, hozza a változást,
Ha most utcára megyünk, elindul a tömeg.
Most végre együtt, mert eljött a nap.
A hazug múltat tagadja meg!

Zeusz: Na tessék! Közben besötétedett. Addig vitatkoztatok, amíg elszalasztottuk az alkalmat mára!

Csaba: Zeusz! Professzor úr!

*

(Presszó.)

Kórus: Egy ódon presszóban, egy cuki eszpresszóban
Szívbe markoló a hangulat.
Egy kedves kis belvárosi eszpresszóban
Az ember pikánsul mulat.

Az embernek idejárt az apja és az anyja
Hajdan még idejárt a nagypapa is.
Az ódon kis cuki eszpresszóban
Az érzékiség pikánsan hamis.

Közöttünk üres székeken ülnek
Hajdan élt, kedélyes árnyalakok.
Egy ódon kis pikáns eszpresszóban
A hangulat sohasem fagyott.

Jó innen kinézni az üres utcára,
Asztal alatt fogni egy kicsiny kezét.
Egy ódon kis pikáns eszpresszóban
Itt lenni örök élvezet.

(Első és második férfi belép.)

Pincérnő: Mit parancsolnak?

Első férfi: Szépen kérek mindenkit,
Azonnal hagyják el a helyiséget.

Második férfi: Ez kivételesen a hölgyekre is vonatkozik.

Pincérnő: Én is mehetek?

Első férfi: Tíz nulla-nulláig kapsz kimenőt.

(Balaskó és Fáskertiné belépnek.)

Balaskó: Kezicsókolom, Magda.

Fáskertiné: Jó ötlet magától
Ez a semleges egy napirend!

Balaskó: Első pont: Laura.

Fáskertiné: Igen?

Balaskó: Rideg Rita jelentése szerint
Laura viszonya Csabához
Már politikai ízt kapott.

Fáskertiné: Igen?

Balaskó: Operatív intézkedést javasolok.
Zeusz és a Madarász fivérek vezetésével
Már konkrét akció készül.
És ha Laura konspirál velük, akkor
Nagy veszélyben vagyunk.

Fáskertiné: Ha biztosítani akarjuk az ügyosztály működését,
Egy: a lányomat ki kell vonnunk az ellenzék hatásköréből.
Kettő: Zeuszt és a fivéreket az egyetemről el kell távolítani.
Értékelés lezárva.

Balaskó: A második ponttal teljes az egyetértés.

Fáskertiné: Ugye!

Balaskóné: Az ezredes elvtársnő első pontját
Konkrétabban kéne megbeszelnünk.

Fáskertiné: Szerintem is.

Balaskó: Akkor elkezdem.

Fáskertiné: Na, kezd már!

Balaskó: A nagyobbik Madarász fivér.

Fáskertiné: Mi van vele?

Balaskó: Parancsba adnám, hogy leckéztessék meg!

Fáskertiné: Igen? Miért pont őt?

Balaskó: Mert ha Lauráról leválasztanánk,
Lefejeznék az ellenzékét is.

Fáskertiné: De csak részben, Balaskó.
Maga elfogult.

Balaskó: Jaj, micsoda?

Fáskertiné: Laura miatt.

Balaskó: Hogyan?

Fáskertiné: Utolsó pont: Komolyan mondom,
Aki az állambiztonsági hatóságok
Operatív munkáját magánügyektől
Visszaszorítva veszélyezteti,
Az ne csodálkozzon,
Ha a kötelékből eltávolítatom.
De legalábbis a diákellenzék ügye
Az ő hatásköréből kikerül.

(Fáskertiné ki.)

Balaskó: Én veszélyeztettem...
(Fáskertiné után) Maga veszélyezteti!
Itt végeztünk.

Első és második férfi: Mára?

Balaskó: Nem, még lesz egy rövid esti akcióska.
Valakit még meg kell leckéztetni.

*

*(Laura a kollégiumból, Csaba az utcán egy nyilvános telefonfülkéből telefonálnak egymással.
Balaskó előtt Laura és Csaba viszonyának képei játszódnak le.)*

Csaba és Laura: Amióta szeretlek, szeretem az éjszakát,
Közeli és távoli csendet, ami idehoz téged.

Amióta szeretlek, mindenhol téged látlak.
Ha felnézek az égre, a te arcod az ég.

Balaskó:

Mindenhol csak őket látom,
Csukott szemmel is csak ezt a párt.
Nem akarom,
Nem szabad látnom,
Mégis őket képzelem, semmi mást.

Akárki ölel, Laurát érzem
Bárki szólít, csak az ő hangja szól.
Visszahív, pedig más az, akit szólít,
Őt hallom a csendből,
Minden zajból!

Gyűlölöm magam, de leginkább őket,
Tőlük tudom, mi a gyűlölet.
Köszönöm, Laura, ezt a nagy érzést!
Széttép az erő, amit adtál nekem.

Erős lettem, Laura, az erőt köszönöm neked.
Hogy gyűlölhetek, mert nappal is ott vagy
Érezhetem benned a végzetem!

Nem ment a ... által a múlt.
Látsz engem, s aztán semmibe hull.
Nem ment a ... által a múlt
Látsz engem, s aztán semmibe hull.

Csaba és Laura:

Amióta szeretlek, szeretem az éjszakát,
Közeli és távoli csendből, ami idehoz téged
Amióta szeretlek, mindenhol téged látlak,
Ha felnézek az égre, a te arcod az ég.

Amióta szeretlek, szeretem az éjszakákat,
Közeli és távoli csendből, ami idehoz téged
Amióta szeretlek, mindenhol téged látlak,
Az arcod az ég!

Életen innen, életen túl,
Várt ember vagy te, váratlanul.
Életen innen, életen túl,
Várt ember vagy te, váratlanul.

Életen innen, életen túl,
Várt ember vagy te, váratlanul.
Életen innen, életen túl,
Várt ember vagy te, váratlanul.

*

(Csaba leteszi a telefont, és elindul, de ekkor megállítják.)

Első férfi: Nézzenek oda:
Madarász Csaba!

Csaba: Ismerjük egymást?

Második férfi: Nem ismersz meg?

Első férfi: Szerintem csak úgy tesz

Második férfi: Na nézz csak meg jobban!

Csaba: Most már valami rémlik...

Második férfi: Na mi rémlik, te szemét?

Csaba: Hogy ti itt most erősködni akartok!

Első férfi: Figyeled, hogy milyen kibaszottul okos?

Csaba: Az is rémlik, hogy mitől vagytok
Ennyire vagányak.

Második férfi: Na mitől, okos kolbász?

Első férfi: Mondjad, kínai mandarin.

Csaba: Nem magatoktól, az biztos.

Második férfi: Hanem?

Csaba: Titeket küldött valaki!

Első férfi: Na és ki?

Csaba: Az, akitől ilyen erősek vagytok, és vagányak.

Második férfi: Figyeled, milyen okos?

Első férfi: Mint a Nap!
Rendbe' van!
Valaki azt üzeni neked, hogy
Jól jegyezd meg,
Amit most kapsz tőlünk...

Második férfi: Azt azért kapod tőlünk, hogy meggondold,
Kivel csajozol!

Első férfi: Nyugi, tud ő gondolkodni!
Jófejű srác!
(behúznak neki) Ezt azért kaptad, hogy jegyezz meg valamit.

Második férfi: Ezt azért, hogy bevésődjön.
(még egyet)

Csaba: Rendben van, rendben van!
Mindent értek, de...
Azt hiszitek, hogy megússzátok, mi?

Első férfi: Persze, hogy azt.
Azt csinálunk veled, amit akarunk, szépfiú!

Második férfi: Nekünk soha nem lesz semmi bajunk.

Csaba: Ennek lesz most már vége!
Rátok rohad majd a lakat!
Meglesz a következménye!

Első férfi: *(üti, rugdossa)* Következménye? Hát ennek se lesz következménye! Meg ennek se lesz! Mit képzeltetek ti magatokról? Hát mi vagy te?

Második férfi: Na most már hagyjad. Már megtanulta a leckét.

(Zsolt belép.)

Zsolt: Mit csináltatok vele?

Első férfi: Na, mégis mit gondolsz?

Zsolt: Megjegyzem az arcodat, te szemét!

Második férfi: Itt az enyém is, ezt is jól jegyezd meg.

Zsolt: Miért bántottátok?

Első férfi: Csak úgy.

Második férfi: Csak úgy.

Zsolt: Segítség, megverték! Segítség, megverték!

(Zeusz és Laura belépnek.)

Zeusz: Megmondtam nektek, megmondtam.

Zsolt: Mit mondtál? Semmit se mondtál!

Zeusz: Csak vitatkozni tudtok!

(Zsuzsa berohan.)

Zsuzsa: Hagyjátok, hagyjátok!
Én vagyok az oka.

Zsolt: Laura, mondj már valamit!

Laura: Ez meghalt. Ez halott!

Zsuzsa: Én vagyok az oka, nem értitek?

Zeusz: Két embert láttam...

Zsolt: Ne beszélj mindig bele!

Zsuzsa: Süket vagy? Én vagyok az oka!

Zsolt: Fontoskodszt, megint fontoskodszt!
Hát nem érted, hogy a testvéreket semmiért, semmiért...
Csak tudnám, hogy kik voltak!

*

(A III/III- as ügyosztályon.)

Narrátor: Telt múlt az idő. A lakosság már készen állt bármire. A korabeli elit pedig jól tudta, hogy vért nem onthat, ha már abban állapotok meg a nagyhatalmak. Hát akkor meg mi van? Mi van? Nyugodt idegesség, az van. Ideges mindenki, mert nem tudja, vele mi lesz, közben meg mindenki nyugodt, mert az égről a csillagok úgyis lenéznek, és szerintük hát persze, hogy meg fog oldódni az egész. Mert az egész nem akar rosszat. Az egész egészben kíván maradni. Szerintem. Mert én ott voltam.

Fáskertiné: A felelősség a magáé, Balaskó!

Fáskerti: Erre nincs időnk!

(Zeusz, Zsuzsa, Zsolt és Laura berohannak.)

Fáskertiné: Tárgyalni fogunk?

Zsolt: Tárgyalni fogunk.

Fáskertiné: Melyikük a küldöttségnek a vezetője?

Zsuzsa: Ő.

Balaskó: A kisebbik Madarász.

Fáskertiné: Figyelmeztetem, a magánügynek látszó érzelmek

Nem magánügyek többé!
Egyébként a maga mellett álló lány,
Fáskerti Laura, Londonból érkezett nyugati ügynök,
Aki behálózta a maga fivérét!

Zeusz: Meg akarnak osztani minket!

Zsolt: Nem fognak!

Fáskertiné: Az ott a tanáruk, ha jól tudom,
Aki az állásával játszik.

Zeusz: Itt mindenki az állásával játszik.
Játszik!

Első férfi: Ezredes elvtársnő!

Második férfi: A tömeg...

Első férfi: Körbevette az épületet.

Fáskertiné: *(nevet)* Épp tárgyalunk velük.

Zsolt: *(a két férfinak)* Ugye, ismerjük egymást?

Első és második férfi: Még az is meglehet...

Fáskertiné: És maga majd a bátyja halálával
Hecceli kinn a tömeget, ugye?

Laura: Pontosan!

Zsolt: Engedd, hogy én beszéljek!

Laura: Neked kinn kell beszélned!

Zsolt: Elég volt! Mindenbe beleártod magad!

Zsuzsa: Bízátok rám!
Zsolt, most ne hallgass Laurára!

Zeusz: Engedjétek, hadd beszéljek!

Zsolt: Na, még csak te hiányzol!

Zsuzsa: Laura, gyere innen!

Laura: Nem! Nem! Nem!

(Laura ki.)

Fáskertiné: Idegbeteg!
Tehát ki ennek a küldöttségnek a vezetője?

Zsolt: Azok ott kinn rátok várnak!
Befogod...

Balaskó: Befogja!

Fáskerti: És a rendőrség?

Zsolt: Ti húzzátok meg magatokat,
És akkor előjöhetek holnap!

Zeusz: Mikor holnap?

Zsuzsa: Amikor majd mi leszünk a főnökök.

Zsolt: Te ebbe most ne szólj bele, jó?

Balaskó: Akkor rendben van.

Fáskerti: Menjetek innen.

Fáskertiné: Rendben van, de akkor mártírügy sincsen.

Zsolt: Akkor rendőrség sincsen.

Fáskertiné: Magán múlik!

Zsolt: Nem! Rajtatok múlik!

(Zsolt, Zsuzsa, Zeusz ki.)

Balaskó: Várjatok! Jövök én is!

Fáskertiné: Balaskó elvtárs! Balaskó elvtárs!

Fáskerti: Magda! Magda! Nehogy kimenj az utcára, Magda! Hallod? Ki ne menj közéjük!
Magda!

*

Kórus: Változz meg, világ, változz meg, életünk!
Mondjunk ki mindent, amit nem volt szabad!
Mostantól új lesz az ég is felettünk,
A régi csillagok lehullanak.

Itt van a tömeg, hozza a változást,
Itt vagyunk együtt, elindult a tömeg.

Most végre együtt, mert eljött az új nap.
A hazug múltat tagadja meg!

Változz meg, élet, változz, világ!
Még sosem látott holnapra vár.
Még sosem érzett érzésre vár.
Vár, vár mindenki, nincs már határ.

Félelem nincs már, nem tűrjük tovább
Olcsó hazugság olcsó szavát.

Zsolt: Barátaim, a legfontosabb,
Hogy ne féljete!

Kórus: Nem félünk, nem félünk, nem félünk!

Zsolt: Ebben a rossz emléké épületben,
Ahonnan most jövök...

Kórus: Romboljuk le, gyújtsuk fel, gyújtsuk fel!

Zsolt: Azt mondták, hogy nem lesz rendőri beavatkozás.

Kórus: Pfúj! Pfúj! Pfúj! Pfúj! Pfúj!

Zsolt: Éljen a rendőrség!

Zeusz: Ezt a jelszót most hallom először életemben.

Zsolt és Kórus: Éljen a rendőrség! Éljen a szabadság!

Zeusz: „Szabadság.” Ezt viszont most mondtad ki utoljára.

Zsolt: Tanár úr! Tanár úr!

Kórus: Éljen! Éljen! Éljen!

Zsolt: Barátaim, szabad magyarok!
A hatalom végleg megingott.
Az egész világ minket figyel.
Ütött a cselekvés órája.

Kórus: Most vagy soha, most vagy soha, most vagy soha!
Most vagy soha, most vagy soha, most vagy soha!

Zsolt: Ezennel itt jelentsük ki,
Szabadulni akarunk az átkos múlttól.

Kórus: Meg akarunk szabadulni, szabadulni!
Meg akarunk szabadulni, szabadulni!

Zsolt: Látjátok ezt az ócska kövületet, barátaim?

(Balaskó belép)

Kórus: Pfúj! Pfúj! Pfúj! Pfúj! Tüntessük el!

Balaskó és Kórus: Tüntessük el!

Balaskó: Szemetek! A ti világotoknak vége!

Kórus: Szemetek! Szemetek! Szemetek!

Zsolt és Kórus: De mutassuk meg azt is, hogy nem vagyunk nekivadult garázdák. Nem vagyunk azok! Nem vagyunk azok! Nem vagyunk! Nem rombolunk!

Vége az első felvonásnak

Laura

- musical -

Szereplők:

Fáskerti Laura – hajléktalan

Balaskó László – egy bankvállalat feje

Balaskóné, Éva – Balaskó felesége, tévés műsorvezető

Balaskó Zsófi – Balaskóék kislánya, hét éves

Madarász Zsolt – parlamenti képviselő

Madarászné Tóth Zsuzsa – Zsolt felesége

Fáskerti – Laura apja

Fáskertiné, Magdolna – Laura anyja, Balaskó szeretője

Zeusz – hajléktalan

Első férfi - testőr, titkosszolgálatokért felelős tárca nélküli miniszter, András (Balaskó felettese)

Második férfi – testőr, Szabóki Krisztián (országgyűlési képviselő)

Pincérnő

Narrátor

Narrátor: Hol volt, hol nem volt, hét év múlva vagyunk. Semmi szokatlan, ugyanis kevesen haltak meg, egy erős átlag. Nyert, aki nyert. Veszítettek azok, akiktől már a játszótéren elvették a homokozóvdruket, és értelemre veszélyes, felesleges gondolatokba akadtak bele világeletükben. Ez eddig rendben. Mert a társadalom működjön, ahogyan futnak odafent a felhők, akár torlódva is. Közben meg azt állítjuk, minden megváltozott. Ez is rendben van. De mi? Ki mondja meg azt nekem, hogy mi a bánat a különbség a mostani csomaghurcolás, és az előző lassúbb cipekedés között? Az időtartam? Az idő-tartam? Az idő, tartam? Vagy az idő tartam?

Kórus: Itt van hát, mi nem volt rég,
Ezerkilencszázkilencvennégy.

Mikor egy évezred lassan bevégződnek.
A nap felkelt, ahogy rég,
Ezerkilencszázkilencvennégy
Napja mindig felkelt, hogy alkonyatkor elmenjék.

Mi, akik élünk ebben a korban,
Egy új korban visszük az életünk.
Tudunk arról, hogy máshol ez hogy van,
Hogy megéljük, fontos a pénz nekünk.

Megélünk, megélünk ebben a korban,
De egy érzés elbizonytalanít.
Nem tudjuk, mit hoz holnap az életünk
A világpiactól függ már mindenünk.

Viszed az életed, vagy pedig az víz tégedet.
Ez már egy új korszak, vívhatod kenyérharcodat.
Semmi sem megszokott, fejünkben minden változott,
Fejünkben történt valami különös fordulat.

Mi, akik élünk ebben a korban,
Egy új korban visszük az életünk.
Tudunk arról, hogy máshol ez hogy van,
Hogy megéljük, fontos a pénz nekünk.

Megélünk, megélünk ebben a korban,
De egy érzés elbizonytalanít.
Nem tudjuk, mit hoz holnap az életünk
A világpiactól függ már mindenünk.

*

(Az aluljáróban Laura és Zeusz erősen illuminált állapotban ücsörögnek egy kanna mellett.)

Laura és Zeusz: Mióta a kannás bort megiszom, megiszom
Az én fejem Kleopátra hajója lett.
Mióta az aluljárót koptatom, koptatom
Az én vizem, az én vizem a Nílus.

Arany ruhában siklok ideleenn, ideleenn
Az aluljáróba', amit én, amit én választottam.
És mindez a kannás bor miatt.
És mindez a kannás bor miatt.
És mindez a kannás bor miatt.
És mindez a kannás bor miatt.

Jó ez a bor!
Mindig válaszol,
Hogyha megkérdem,
Hol is kell élnem?

Jó ez a bor!
Mindig válaszol,
Hogyha megkérdem,
Hogy is kell élnem?

Mindig azt mondja: az aluljáróba'!
Mindig azt mondja: az aluljáróba'!

Lehozott az aluljáróba'
Kleopátra aranyhajója.
Kibontom a vitorlám,
Kannás bor Nílusán!

Ígéret hajója!
Válaszolj, nyomba'!
Egy aluljáróba'
Szép kis idióta!

Jól vagyok
Azóta,
Kannás bor
Megmondta!

Kleopátra hajóján
Egy aluljáróba'!

Mióta a kannás bort megiszom, megiszom,
Az én fejem Kleopátra hajója lett.
Mióta az aluljárót koptatom, koptatom
Az én vizem, az én vizem a Nílus.

Arany ruhában siklok idelent, idelent
Az aluljáróba', amit én, amit én választottam.
És mindez a kannás bor miatt.
És mindez a kannás bor miatt.

Narrátor: És akkor megjelenik Madarász Zsolt és Zsuzsa, aki a hitvese. Autójuk lerobbant, ezért lejöttek az aluljáróba. Életükben először járnak itt, óvatos cipőkkel tapogatják ki a padlózatot. A fejükben gondolat helyett már csak a gondolatmenet van, hiszen megfordíthatatlan rutinnal élik az életüket, ugyanis az már nekik örökre hiteles. Örökre hiteles.

Zsolt: Ez a parti is megvolt.

Zsuzsa: Most metrózhatunk...

Zsolt: Fontos volt, hogy ott legyünk, édes.

Zsuzsa: Az is, hogy igyál, édes!

Zsolt: Egyszer kibírod kocsí nélkül.

Zsuzsa: Rettenetes ez a hely!

Zsolt: Fel kellene újítani.

Zsuzsa: Lehetnének virágok.

Zsolt: Egy metrómegállóban?
Elhervadnak.

Zsuzsa: Művirágra gondolok.
Kidolgozom neked a tervet, édes.
Te meg előterjeszted!

Laura: Madarász úr!
Madarászné asszony!
Az Isten szerelmére!
Segítsenek!
Elvesztettem a pénztárcámat,
Nekem még a mai esti géppel
Oxfordba kell utaznom,
Az államvizsgámra.
Még máma.
Ez olyan biztos, mint az,
Hogy én szűz vagyok
A férjétől, kedves Madarászné.
Az anyám életére esküszöm!

Zsuzsa: Menjünk innen!

Zsolt: Várjál, csak várjál!
Nekem ez a nő ismerős.

Laura: Ez a férfi még a Kádár rendszerben
Meg akart erőszakolni,
És azt ígérte, hogy taníttatni fogja
A gyerekeimet.

Zsuzsa: Húzz a picsába, te mocsok kurva!

Zsolt: Ismer minket.
De mi is őt.

Zsuzsa: Lehet, hogy *te* igen.

Laura: Nevem Kóbor Numera.
Emlékszel, „Zsoli”?
Na ne tegyél már úgy

A nagyságos asszony előtt...

Zsolt: Ó volt szegény bátyám menyasszonya.
Laura!
Laura...

Zsuzsa: Épp most voltunk a szüleidnél...

Laura: Nem érdekel!
Ahogy ti se!
(*kiköp*)

Zsolt: Mennyi ideje már?

Zsuzsa: Balaskóék gyerekéről tudom,
Hét éve legalább.

Zsolt: Anyádék égen-földön kerestettek.

Laura: Azért jöttem a föld alá.

Zsolt: Gyere, elviszünk hozzánk.

Zsuzsa: Mihozzánk? Nem akarom!

Laura: Félt a nagysága, hogy megkúrsz!
Megkúr!

Zsolt: Zeusz! Professzor úr!

Zeusz (Laurának): Mit adtál be nekem?
Milyen lötytyöt?

Laura: Zeusz, megismered őket?

Zeusz: Ezek a múlt kísértetei!
Ezt én csak álmodom!
Kleopátra...

Zsolt: Laura! Laura! Nem hiszek a szememnek!
Abban az időben, ami nélküled eltelt.
Annyi minden történt, hogy is soroljam?
Most új világ van, és mindenki jól van:
Szüleid, Balaskó, plusz a felesége,
Én is Zsuzsával nyugalomban élve.
Gyere közénk vissza, ne maradj ki belőle.
A titkárnom lehetnél, nézz a jövőbe!

Zsuzsa: Balaskó!
Hívjuk fel Balaskót!

Majd segít neki.
Egy banknál van, fürdik a pénzben,
Fejes lett.

Laura: Na, menjetek innen!
Álmos vagyok.

Zsolt: Gondolj Csabára,
Ha ő most látna...

Laura: Ugyan, már ő se él!

Zsolt: Na, ezt kell feledni!

Laura: Azt, hogy megölték?

Zsolt: Ugyan már, Laura! Most megbocsátani kell! Laura!

Zsuzsa: Most már elég lesz, Zsolt!
Várnak minket!

Zsolt: Igazad van, Zsuzsa! (*Laurához.*) Felhívom neked Balaskót. Együtt dolgozunk egy
terven. Majd bevonunk. ... Halló, Laci!

Na, mit gondolsz, kivel találkoztam?
Hogy találtad ki?
Igen!
Laura van itt, és vár!

Laura: Dehogyan várom! Zeusz!
(*ébredtetgeti Zeuszt*)

Zsuzsa: Most már én is azt mondom, hogy ne hívd ide!
(*a telefonba*)
Nem tudjuk, hogy hol van.
Majd visszahívlak!

Zsolt: Mitől gondoltad meg magad?
(*Laurához*)
Halló!
Félreértés és csúsztatás,
Minden, ami akkor történt.
Balaskó magát vádolja,
De én tudom, hogy csak meg akarta félemlíteni
Csabát!
Ez sem szép dolog,
De megbocsájtható.
Balaskó bármit megtenne érted.

Zsuzsa: Hagyd abba! Bolond vagy!
Ez haragudni akar. Nem ismered?

Narrátor: Honnan beszélünk mi, emberek, amikor azt se tudjuk, hogy mit mondunk? Elmondani Laurának, hogy a szerelmét ki ölette meg? Hogy csak félreértés és csúsztatás az élet? Nem. Zsolt a saját vesztét akarta, ez már bizonyos, mert Zsolt egyik része utálta Zsoltot, akinek gondolatait elpusztította a gondolatmenet.

(Zsuzsa ki.)

Zsolt: A Népstadion útnál.
(újra a telefonba) Siess!
(Laurához) El ne mozdulj innen!
Hogy te milyen örült vagy...
De ezt szerettük benned.

(Zsolt ki.)

Laura: Zeusz!
Balaskó jön! A Csaba gyilkosa!
Mindjárt itt lesz!

Zeusz: Balaskó!
Bízd csak rám! *(elájul)*

Laura: Már hallom, hogy jönnek az ismert léptek.
Most legyen erőm, ha szemébe nézek.
Csak meg ne tudja, hogy mit érzek!
Bár gyűlölöm, gyűlölöm,
Gyűlölöm végleg!
Már látom az arcát, pedig nincs itt.
Ne verne a szívem, ne lázadna mindig!
Mindjárt megszólal a jól ismert hangon,
És azt kell hazudnom, hogy nem, nem,
Nem haragszom.

(Lemászik a sínekre. Balaskó berohan.)

Balaskó: Laura! Újra, újra! Laura!
Itt vagy hát újra.
Újjászületni, újra meg újra,
Laura!

Laura!
Mi erre születünk, Laura,
Évekig, éjnap velem volt a neved:
Laura, Laura!

Te meg én tudjuk, hogy változik az élet,
A kettőnk sorsa újraéled.
És aztán elkezdjük újra meg újra,
Mi meg tudunk újulni, Laura!
Laura!

Laura:
(Balaskó észreveszi Laurát, és ő is lemegy utána.)

Mit képzelsz?
Mit érzel, az elmúlt már régen.
Rég volt ez az élet,
Nem is vártalak téged.

Balaskó:
(megérinti Laurát, aki hirtelen megfordul.)

Laura!

Emlékszem a múltra,
Épp másra néztél,
Gondoltam, jól van,
Az élet kész tény.

Velem volt egy másik,
De megláttalak téged,
Beléd vakultam
Laura, Laura!

Laura:

Én arról mit se tudtam,
Más szerettem, akartam.
És azóta se felejttem azt,
Akit akkor szerettem.

Miért jöttél újra?
Nem téged várlak.
Nem vagyok nő már,
Nem kell a vallomásod.

Nem kell egy új élet,
Nem kell új bánat.
Jól van ez így most,
Semmit se bánok.

Balaskó:

Úgy féltem, hogy az arcod
Rég semmivé lett,
De látom, most itt vagy,
S az arcod újraéled.

Úgy féltem, hogy az arcod
Rég semmivé lett,
De látom, most itt vagy,
S az arcod újraéled.

(Laura rááll a sínekre, és elindul az alagútba. Jön a metró. Balaskó utánarohan, feldobja a peronra, aztán ő is utánaugrik – az utolsó pillanatban.)

*

(Balaskó lakásában.)

Zsófi: Van nekem egy aranyos kiskutyám

Szülinapomra hozta az apukám.
Már pedig az apám rendkívül elfoglalt férfi,
Hogy jutott eszébe, senki se érti.

(Balaskóné belép)
Egyedül én tudom, miért van kutyusom,
Azért van ő nekem, legyen kit szeretnem,
Ha papám, ha nincs velem.
Márpedig ő roppantul elfoglalt,
Mivel egy nagy ember az én papám.

Jer ide, kiskutyám! Jer ide, kiskutyám!
Bátrak vagyunk én, meg a kiskutyám,
Bátran várjuk haza apukám
És ott vagyok, én is, kutyám, álmaidban.

Én vagyok az apád, aki veled itt van.

Balaskóné: Zsófikám, fogjuk a táskádat,
De előtte fogat mosunk.

Zsófi: Már megmostuk a fogamat.

Balaskóné: Leteszlek az iskolában,
S megnézem, hogy mész be...

Zsófi: Aztán?

Balaskóné: Aztán megyek a tévébe.
A papa fog érted menni, tudod!

Zsófi: Tudom, tudom!
Hadd menjek a tévébe én is!
Hadd ne menjek az iskolába ma se!

Balaskóné: Zsófikám, két percünk van,
Megbeszélni, mit kell neked megértened.
Papa meg én elfoglaltak vagyunk, tudod.
De sajnós dolgoznunk kell.

(telefoncsörgés)
Te vagy az?
Hallom!
Jaj, de jó!
Zsófi meg én, itthon várunk.
Egész nap együtt leszünk,
Nem megyünk sehová.
Ebédet főzök.

Zsófi: Jaj, de jó!

Balaskóné: Itt is van!

(Balaskó be.)

- Balaskó:** Útközben történt valami.
- Balaskóné:** Spagettit fogok főzni, a kedvencedet.
- Balaskó:** Zsófikám, szeretnék beszélni a mamival.
- Zsófi:** Baj van?
- Balaskó:** Vidd le a kutyát pisilni.
Kint van két ember,
Köszönj nekik szépen.
Csak lefürdenek.
- Balaskóné:** Fürdeni jöttek hozzánk?
- Zsófi:** Egész nap velük maradsz,
Érted?
Csókolom!

(Zeusz és Laura be.)

- Balaskóné:** Kik ezek?
- Zeusz:** Csókolom! Egy kis gyorsító nincs?
- Balaskóné:** Ital?
- Zeusz és Laura:** Az, az!
- Balaskóné:** Ital, az van.
- Zeusz:** Na, nem iszunk meg valamit?
- Balaskóné:** Kik ezek?
- Balaskó:** Majd elmagyarázom. Ott van törölköző, szappan, de nem összetörni semmit.
Az egyikük volt egyetemi tanár,
- Balaskóné:** S a másik?
Az a nő.
Mintha valahonnan...
- Balaskó:** A másik pedig...
- Balaskóné:** Laura!
- Balaskó:** Igen, Laura.
És szeretném, ha Laura ide költözne.

Balaskóné: Ide?

Balaskó: Hát te mondtad,
Hogy ez a lakás túl nagy!

Balaskóné: Ő tudja?

Balaskó: Csak annyit tud, hogy
(lehúzza a gyűrűjét) többé nem akarom elengedni,
Nélküle nem akarok élni.

Balaskóné: Hát ez halálos.

Balaskó: Úgy van!
Halálosan szeretem,
Évek óta keresem,
És most már nem engedem el.
Nem érdekel, se te,
Se a gyerek, se a kibebaszott kutyátok.

Balaskóné: Te nem ismered!

Balaskó: Dehogynem, ismerlek!

(Laura belép, rajta Éva fürdőköpenye. Odaszalad Balaskóhoz.)

Laura: Kimostam a ruháimat.

Balaskóné: Te, te, ez az enyém!
Hogy mered?

Balaskó: Mindent elmondtam Évának,
Én bármire képes vagyok,
Annyira szeretlek!

Balaskóné: Én ismerem őt.
(odafurakszik Laura és Balaskó közé.) Nincs magánál.
Tönkrevágom, veled együtt!
Ott végzitek a mocsokban!

Balaskó: Ne hallgass rá,
Egyszer már elszakítottak tőled.
De többet soha!

Balaskóné: Édesem, mi megyünk!
(Zsófihoz)

Zsófi: Morzsát is vihetem?

Balaskóné: Persze.

Zsófi: Fogkefe?

Balaskóné: Majd veszünk, ne félj!
(*Balaskóhoz*) Ezt még megbánod!
Ezt még megbánod!

(*Balaskóné és Zsófi ki.*)

Laura: Használj, engem használj.
Csak vágyadnak használj.
S még azzal szédítsz,
Hogy engem szeretsz csak.

Meg akarsz szerezni,
Már csak én hiányzom,
S a legnagyobb hazugság,
Hogy mindent nekem adsz.

Balaskó: Halálos baj vagy, mégis akarlak
Jobban, mintha jót tennél nekem.
Érzem, hogy ártasz, gyűlölsz, és bántasz,
Mégis neked adnám mindenem.

(*Zeusz belép.*)

Arra születtem, mindenem vedd el,
Ismerlek téged, de önmagam nem.
Halálos baj vagy, mégis akarlak
Jobban, mintha jót tennél nekem.
Vágyom rád egyre, mint a méregre,
Jöjj hát és vedd el az életem!

(*Laura ki.*)

Zeusz: Egy kis gyorsító nincs?

Balaskó: Mindenem az övé!

Zeusz: Csak az életed veszi el!
Ott voltam, amikor megkötötted az alkut.
Laurával kiszálltunk belőle.

Balaskó: De az ember jólétre született!

Zeusz: Magadnak is hazudsz!
Mi hét éve is tudtuk, hogy a jóban mi nem jó.

(*Laura visszajön, kezében a fürdőköpeny, rajta a hajléktalan öltözet, amiben érkezett.*)

Laura: Add vissza a feleségednek!

Balaskó: Az életben többé nem veszi fel!

Laura: Dehogynem! Visszajönnek.

Zeusz: Gyorsító!

Balaskó: Te itt maradsz!
(*magához húzza Laurát*)

Zeusz: Laura csak hülyít, hogy annál nagyobbat koppanj!
Megyek. Nem baj?
Nem baj...
(*Zeusz ki, Fáskesti be.*)

Balaskó: Mi van veled?

Laura: Elszoktam attól, hogy nő vagyok.

Fáskesti: Laura, kislányom!

Laura: Apa!

Fáskesti: Semmit nem változtál, aranyom!
Milyen szép lányom van nekem...
Borzasztóan aggódtam érted!

Laura: Ne félts, apa, tudom, hogy mit csinálok.

Fáskesti: Mit akarsz ettől az embertől?
Most hallom a feleségétől, hogy
Tönkretetted az életüket.

Balaskó: Mi újakezdjük Laurával!

Fáskesti: Most az egyszer hallgass rám.
Én vagyok az egyetlen, aki szeret téged.

Laura: Halljuk a lényegét, apa!

Fáskesti: Anyád mindjárt itt lesz.

Laura: Megint ő a lényeg!

Fáskesti: Anyádnak viszonya van ezzel az emberrel!

Balaskó: Szakítok – itt helyben!

Laura: Szegény apa!

Hogy bírtad szegény apám?

Fáskerti: Sosem magammal törődtem!

(Fáskertiné be.)

Fáskertiné: Gyorsan, gyorsan!
Hol lehet itt leülni?
Vizet! Egy pohár vizet, Laci!

Balaskó: Na neked én már nem hozok vizet!

Fáskertiné: Tudjátok mit csináltatok?
(Fáskerti mentegetőzve feláll.)
Nem te! Ők!
Abban állapotunk meg, hogy béke van.
Évi nálam volt!

Balaskó: Ahhh...

Fáskertiné: Ha nem békíted ki, ránk nem számíthatsz,
Akkor vége.

Balaskó: Ugyan, minek van vége?

Fáskertiné: Elsősorban neked!
Laura akarta ezt, ne felejtse el!
Nagyon fogom sajnálni, amit meg kell tennem.

Balaskó és Laura: Nem baj! *(ki)*

Fáskertiné: *(Fáskertinek)* Mit bámulsz, gyere!

(Zsuzsa és Zsolt belépnek.)

Zsuzsa: Látod, én mondtam, hogy ebből baj lesz.

Fáskertiné: Ez a bolond azt hiszi, hogy Laurának ő kell.
Ez a bolond azt hiszi, hogy neki csak egy nő kell.

Mind: *(kiv. Fáskertiné)* De hát mi kell? De hát mi kell?
Mi kell Laurának?
De hát mi kell? De hát mi kell?
Mi kell Laurának?

Fáskertiné: A múlt, a múlt, a múltat hozná vissza,
A múltat, a múltat, ami el van távolítva.
A múltat, a múltat, ami le van zárva végleg,
Elmúlt, kimúlt, megegyeztünk benne,
Hogy a legsötétebb felejtésbe hull.

Mind: (kiv. Fáskertiné) De hát a múlt az már egy másik ország,
Nem érted, csak nézed.
És idegen vagy benne, itt élünk,
S ez jól van a felosztott jelenben.

Megvan a munkánk, megvan a tekintélyünk,
Itt csak a jelen van, és a jövőbe nézünk.
Az csupa kilátás, az csupa jó ígéret,
A múlt az már semmi, semmi, semmi végleg.

Fáskertiné: Laura el akarja venni tőlünk a jelen.
Laurának a jelen semmit sem jelent.
Csak azt, hogy itt az idő,
Mikor a múltért bosszút állhat.

Az én lányom, ez rávall,
Vigyázzatok Laurával.
Az én lányom, ismerem őt,
Vigyázzatok Laurával.

Mind: Laura el akarja venni tőlünk a jelen.
Laurának a jelen semmit sem jelent.
Az, ami most van, csak azt jelenti Laurának,
Hogy ez az idő az idő, amit utálhat!

Zsolt: Ez szörnyű! Ez szörnyű!
Ez szörnyű ez az utálat.
Hogy az idő, amiben élünk
Rávall Laurára!

Utálat és bosszú,
Ez rávall Laurára,
Nem érdekli az ára,
Ez rávall Laurára.

Többiek: Ismerjük őt, ismerjük őt
Ismerjük ezt a nőt!
Ha bármit elkövet ő:
Utálat Laurának!

Vigyázzatok, vigyázzatok,
Vigyázzatok Laurával.
Laura minden vágya
A múltak folytatása.

Zsolt: Azonnal beszélnem kell Évivel! Egyeztetnem kell velem!

(Balaskó lakásában. A lakás 180°-kal „megfordult”, azaz most hátulról látjuk. Laura és Balaskó tévét néznek.)

Balaskóné: *(a tévében)* Jó estét kívánok! „A titkosszolgálat utasítására ölték meg a rendszerváltó egyetemista körök egyik vezéregyéniségét, Madarász Csabát.” – állítja tegnap megjelent cikkében az egyik napilap publicistája, levéltári kutatásaira hivatkozva. A hét évvel ezelőtti gyilkosság részletei máig tisztázatlanok. Kinek állt útjában az egyetemista fiú? Hamarosan erről kérdezem az áldozat öccsét, Madarász Zsolt parlamenti képviselőt. De előtte elevenítsük fel, ki volt Madarász Csaba. Madarász Csaba az egyetem hallgatójaként a '80-as évek végén aktív szerepet játszott az egyre erősödő, reformokat követelő diákmozgalomban. Kollégiumi vitaesteket szervezett a Kádár-rendszer visszásságairól, a korabeli röpgyűlések állandó felszólalója volt, társaival szamizdat kiadványokat szerkesztett. A rendszerváltást azonban nem érthette meg. Egyik este hazafelé tartott, de a kollégium előtt máig ismeretlen személyek megtámadták és halálra verték. Társai találtak rá a 21 éves fiúra. A Csaba halálát felfedező fiatalok között volt az öccse is, aki ma parlamenti képviselő. Köszöntöm a stúdióban Madarász Zsoltot.

Zsolt: Jó estét!

Balaskóné: Vágjunk a közepébe! Ön szerint mennyire megalapozott az a feltételezés, hogy Csabát a titkosszolgálat ölette meg?

Zsolt: Teljességgel.

Balaskóné: Tehát Önnek is ez a véleménye.

Zsolt: Ez nem vélemény, ez tény.

Balaskóné: Bizonyítani tudja-e?

Zsolt: Nem.

Balaskó: Akkor mi alapján állítja ilyen határozottan?

Zsolt: Az egyik ügynöküktől, aki akkoriban írt jelentéseket rólunk, de a gyilkosság ténye döbbsentette rá arra, hogy mit tett, és így informált bennünket.

Balaskóné: Értem. A tegnapi lapban két lehetséges indokot tár fel az újságíró. Az egyik, hogy Madarász Csaba politikai felbújtó tevékenysége miatt volt útban, a másik, hogy az Ön bátyja viszonyt folytatott egy Laura nevű nővel, akinek a szülei a titkosszolgálat magas rangú vezetői voltak.

Zsolt: A nő miatt ölették meg.

Balaskóné: Ennyire biztos benne?

Zsolt: Igen. A bátyám nem jelentett akkora veszélyt a rendszerre, hogy az életével kellett volna fizetnie. Még egyszer ismétlem: A nő miatt ölették meg, de nem a nő szülei voltak a megbízók.

Balaskóné: Hanem?

Zsolt: Más közeli ismerős is dolgozott a szolgálatnak.

Balaskóné: Úgy érti, féltékenységből ölték meg, politikai eszközök felhasználásával?

Zsolt: Többet nem mondhatok.

Balaskóné: Miért nem? Úgy érti, Ön hét éve ismeri, és futni hagyja a bátyja gyilkosát? Miért?

Zsolt: Tudja, azok nagyon zavaros idők voltak. Nem tudtuk, hogy mi lesz a vége, és sokaknak a változás után sikerült átmenteniük a hatalmukat.

Balaskóné: A politikában?

Zsolt: A politikába... állami vállalatokba, például bankokba.

Balaskóné: Most konkrétan arról beszél, aki megölette a bátyját?

Zsolt: Megismétlem. Tudom, ki ölette meg a bátyámat, de nincsenek kézzelfogható bizonyítékaim, és az ügyosztály egykori tisztje nem bukott a rendszerrel. Többet nem mondhatok.

Balaskóné: Köszönöm. Kedves Nézőink! Nekünk egyelőre ennyit sikerült kiderítenünk a szövevényes ügy háttéréről. A további részletek tisztázása a hatóságokra vár. Ami biztosnak tűnik, a szálak magasabb körökbe vezetnek, sőt, a ma elhangzottak alapján azt hiszem, joggal feltételezhetjük, hogy a bankszférába. Mi mindenesetre megkérdezzük a két állami bank vezetőjét, dolgoztak-e az előző rendszer titkosszolgálatának, és ismerte-e valamelyikük a meggyilkolt Madarász Csaba barátnőjét. A fejleményekről holnap esti adásunkban tájékoztatjuk Önöket. Köszönöm figyelmüket, viszontlátásra.

(Balaskó kikapcsolja a tévét. Csörög a telefonja.)

Balaskó: Halló, tessék, Balaskó László vagyok!

András: Halló, halló, András vagyok, kedves László.
A mondanivalóm csak annyi,
Holnap ne gyere be dolgozni.
Nem tudom, ennyiből értesz-e?

Balaskó: Hogyne, természetes, miért is ne?

András: Hát akkor minden jót, Lacikám.

Balaskó: Úgyszintén neked is, Andriskám.

(Leteszi a telefont, de az ismét csöng.)

Hang: Halló, halló, halló, Balaskó!
Nem válaszolsz, így is jó!

Jobban teszed, ha mindent bevallasz,
Talán így még mindent megúszhatsz.
Én a nép nevében beszélek,
Azt ajánlom tenéked...
Ezért még megkapod a magadét!

(Leteszi a telefont, Balaskó Laurához fordul.)

Balaskó: Értem, mindent értek!
Ezért jöttél el hozzám,
Végig tudtam!

Laura: Ne gyere ide!

Balaskó: Ennek az életnek itt vége,
Eljössz velem vidékre!

Laura: Nem! Nem!

Balaskó: Mindent megtennék, ha velem jönnél,
Találnék munkát.

Laura: Ne gyere közelebb!

Balaskó: Mit akarsz?

Laura: Ne hagyd magad! Maradj!

Balaskó: És?

Laura: Fizesd vissza nekik!

Balaskó: Mi lett belőled, Laura?

Halálos baj vagy, mégis akarlak
Jobban, mint ha jót tennél nekem.
Tudom, hogy ártasz, gyűlölsz, és bántasz,
Mégis neked adnám mindenem.

Arra születtem, mindenem vedd el,
Ismerlek téged, de önmagam nem.
Vágyom rád egyre, mint a méregre,
Ami elveszi az életem!

(Fegyvert szegez Laurára.)

Laura: *(ellöki a kezét)* Te akarsz engem, én csak engedtem
Amit akartál, azt hazudtam neked.
Ebben az életben semmi se véletlen.

Bajt is akartál, tessék, megkaptál.
Rosszat akartál, tessék, megkaptál.
Mindenki csak azt kapja, amit megérdemel.

Fizesd vissza nekik!

Balaskó: Akkor velem maradsz?

Laura: Akkor veled maradok.

*

(Parlamenti ülésterem.)

Kórus: Halljuk, halljuk, Szabóki Krisztiánt!
Mindig érdekes, ha ő nyitja meg a vitát.
Mert mindig szívre céloz ő,
Köztudottan ő a legjobb kérdező.
Mefagy a levegő is, ha beléje kérdez ő!

Szabóki: Tisztelt titkosszolgálatokért felelős tárca nélküli Miniszter Úr!
Egy, a tegnapi újságban megjelent cikkekre hivatkozva...

(Szabóki és Balaskó között adó-vevő – kapcsolat van.)

Balaskó: Mutasd fel az újságot, Krisztián!

Szabóki: *(felmutatja)* Azt az azonnali kérdést tenném fel
A Miniszter Úrnak:
Van-e alapja annak a vádnak,
Hogy képviselőtársnőnk,
Madarászné Tóth Zsuzsa,
Beépített ügynöke volt a
III/III-as ügyosztálynak?
Fedőneve: Rideg Rita.

Továbbá igaz, hogy tartótisztjei:
Fáskerti és Fáskertiné?
Ügyszintén képviselőtársaink!
Továbbá igaz, hogy az ismert ellenzéki vezér,
Madarász Csaba meggyilkolásában
Tevőleg részt vett az említett három személy?

Balaskó: Nincs több kérdésed, Krisztián.

Szabóki: Elnök Úr, nincs több kérdésem
Ma délután!

Kórus: Botrány, botrány, botrány, nem vitás.
Mit szól hozzá az átvilágítás?

Halljuk, halljuk a Miniszter Urat!
Tárja elénk, tárja a dokumentumokat!

Csendet, csendet, felkérem a Miniszter Urat! A Képviselő Úr kérdéseire adja meg a válaszokat!

Miniszter: Kérem elnök úr! Tisztelt országgyűlés!
Nem találtunk a nyilvántartásban ilyen aktát.
Bár én is csak az újságban olvastam a dokumentumot,
Mégsem állítom, hogy feltétlen hamisított.
Mivel hogy sok akta tűnt irattárunkból el.
Hogy ez rágalom vagy sem,
Azt egyikük se vállalja fel!

Kórus: Csendet, csendet, kérdem a Képviselő Urat! Elfogadja a Miniszter Úr válaszát?

Szabóki: *(Balaskónak)* Mondjam, hogy jól van?

Balaskó: De azt is tedd hozzá,
Hogy visszatérsz erre még!

Szabóki: Köszönöm, Miniszter Úr!
Egyelőre ennyi elég.
De hadd tegyem hozzá,
Amint meglesz az akta:
Visszatérek erre még!

(Szabóki és a Miniszter ki. Balaskó telefonja csörög.)

Balaskó: Halló, tessék, Balaskó László vagyok!

András: Halló, halló, András vagyok, kedves László.
A mondanivalóm csak annyi:
Holnap mégiscsak bemehetsz dolgozni.
Gratulálok, ennyiből értesz-e?

Balaskó: Hogyne, természetes, miért is ne?

András: Hát akkor minden jót, Lacikám!

Balaskó: Úgyszintén neked is Andriskám!

(Leteszik a telefont. Balaskó odalép Laurához, aki ekkor már ott áll a színen.)

Balaskó: Mi lesz ezentúl?
Minden megfordul?
Vagy pedig az lesz, amit remélek?

Laura: Amiért jöttem, azt elvégeztem.

Érjen már véget a történet.
Ezt érdekem, ezt érdemelték.
Tovább már semmi kedvem az egészhez.

(Laura ki.)

Narrátor: Na ezek után mi van? Most aztán mi van? Az nem vitás, hogy az élet továbbra is kenyérharc. Továbbá befolyásolás az élet, amin az erőszak bűvöletében a legérdemesebb élni, továbbá az élet zengő tombolás, ha benne vagy. Hát azért senki sem lehet akkora hülye, hogy sokáig akarja a saját vesztét. Ez bizonyossá vált 1995-ben. Abban az évben mindannyian rájöttünk arra, hogy miben vagyunk érdekeltek. Tudniillik az ízében. Abban az ízében, hogy vagy én, vagy én nem. Hát akkor meg inkább én. Vagyis nem szabad elmaflázní. Viszont ebből jön az irigység: ha én nem, akkor ő miért? Nincs senki, aki irigy ne lenne. Ez ma már biztos. Ez biztos ma már.

*

(A presszóban.)

Kórus: Egy ódon presszóban, egy cuki eszpresszóban
Szívbe markoló a hangulat.

Egy kedves kis belvárosi eszpresszóban
Az ember pikánsul mulat.

Pincéernő: Mit parancsolnak?

Első férfi: Szépen kérek mindenkit,
Hogy azonnal hagyják el a helyiséget.

Pincéernő: Házkutatási engedélyük van-e?

Második férfi: Nincs.

Első férfi: Van.
(Pénzt vesz elő.) Húzzál!

Pincéernő: Hányat?

Első férfi: Kettőt!
Kint szétosztod majd nekik.

Második férfi: A tököm érti ezt a mai világot!

Első férfi: Takony, az biztos,
Haszon kulcsra jár!

Második férfi: Menjetek már!

(Fáskerti, Fáskertiné, Zsolt és Zsuzsa be.)

Fáskerti: Vigyázzatok! A firkászok itt ólálkodnak.

Első férfi: (*Zsuzsáékra*) Ezek bejöhetnek?

Fáskerti: Be.

Zsolt: Mindennek ez a Laura az oka,
Azt hiszi, hogy mindenhez van joga.
Balaskó itt az ügyek szervezője,
De minden csak tőle ered,
A ti lányotoktól, lányotoktól,
A háttérben ő az, aki sunyítva fontol.
Laura az oka, Laura! Aki mindennek az oka!

Mindennek ez a Laura az oka,
Azt hiszi, hogy mindenre van joga.
Balaskó itt az ügyek szervezője,
De minden csak tőle ered,
A ti lányotoktól, lányotoktól,
A háttérben ő az, aki sunyítva fontol.
Laura az oka, Laura!
Aki mindennek az oka!

Zsuzsa: A sajtó mindenhol ott van,
Éjjel-nappal figyelnek.
Én tudtam, hogy nem vagyunk szentek,
Sem pedig Szent Tehenek!
De ez több már a soknál,
Bóven több a soknál.
Az eszünkben mindig Balaskó jár,
Aki mindennek az oka!

Fáskertiné: Csend legyen!

Fáskerti: Nem ezért jöttünk ide.

(*Balaskó be.*)

Balaskó: Szerbusztok!

(*Balaskóné be.*)

Balaskóné: Azt nem mondtátok, hogy ő is itt lesz.

Balaskó: De nekem sem.
És ha azt hiszitek, hogy itt most
Egy békülés lesz, akkor...

Fáskerti: Itt most más a téma.

Balaskó: Azt ne mondjátok,
Hogy le tudjátok állítani a sajtót!

Fáskertiné: Kivéve, ha nem kapnak újabb témát.

Zsolt: Ha nincs téma, leáll a verkli.
Ugye, Évi?

Balaskóné: Főcím: Bizonyítékok híján.

Mind: A közvélemény, a nép véleménye.
A közvélemény nem erőltethető.
A közvéleményt csak rá kell vezetni,
Mint oktondi kisfiút egy jó szülő.

A közvélemény bármikor felzúdul,
A közvélemény tematizálható.
A közvélemény nem okul önhibából,
A közvélemény nem kioktatható.

Mert ha túl nagy a lárma,
Az anyád kínjába küldenek téged,
Mert oly nagy a vétked!
Két szó védhet meg:
Bizonyítékok híján,
Bizonyítékok híján!

*

(Az aluljáróban. Zeusz egy padon fekszik, újságpapírral letakarva.)

Kórus: Felháborító, hogy mindent elkennek,
Csúsztatnak, és csak homályosítanak.
Most ki végül a gyilkosa kinek?
A közvélemény, az tudatlan marad.

Nem lehet látni fehért feketéül,
Nem lehet látni az orrunknál tovább.
Semmi sem kerül soha napvilágra.
Ki volt a tettes? Esetleg az apád?

Mert túl nagy a lárma, az anyád kínjába
Küldenek téged, mert oly nagy a vétked,
És nem lelsz már végleg sehol menedéket.
Két szó védhet meg:
Bizonyítékok híján,
Bizonyítékok híján!

(Laura be.)

Laura: Amiért jöttem, azt elvégeztem.
Ezt érdemeltem, ezt érdemelték.
Tovább az egészhez már semmi kedvem.
Búcsúzni jöttem, Zeusz.
Búcsúzni jöttem tőletek.

Tegnap egy korszak véget ért.
Mostantól újat kezdhetek.
Elmegyek, semmit se sajnálva,
Amit itthagytok.

Amit a holnap hoz, meglátjuk.
Egy másik darabot.

Zeusz: Igazságot tehetsz képzeletedben,
Közben minden arra megy, amerre az út vezet.
Nézd csak, mi van, a gyűrött újságban,
A parlamenti bizottság megszüntet egy vizsgálatot
Bizonyítékok híján.
Bizonyítékok híján.
Mindenki fel van mentve.

Nem ért véget semmi,
Megy tovább az ügymenet.
Búcsúzhatsz, Laura,
De már megint nem olyan az élet!

Laura: *(telefonál)* Halló, Laura vagyok!
Azonnal beszélni akarok veled!
Igen.
Egy olyan dolgról, mit eddig titokban tartottam,
És ami neked is meglepetést jelent.
Várlak a metrónál, siess, gyere!

(Leteszi.) Nem, nem, nem, nem és nem lehet ez a vége!
Arról majd én gondoskodom.

Zeusz: Az egyetlen kijárat az örök felállásból
Az aluljáróba vezet.
Gyere, ülj le közénk.

Laura: Figyelj csak, Zeusz!
Most megmutatom,
Micsoda eszköz van még a kezemben!

(Zsolt berohan. Laura odalép hozzá, és köhögőrohamot álcáz.)

Zsolt: Itt vagyok, Laura, miért hívtál?
Laura! Mi történt? Laura!

Laura: *(megjártssza)* De jó, hogy itt vagy!
Már búcsúzni jöttem,
Az aluljáró mocskába visszafeküdni,
De képtelen vagyok.
Mert nagyon nagy baj van.
Próbáltam leplezni, de nem tud megszűnni
Az érzés, a vágy, hogy lássalak még téged.

(Összeesik. Zsolt letérdel mellé, és lerántja a karikagyűrűjét. Zsuzsa észrevétlenül bejön.)

Zsolt: Éreztem, tudtam az első pillantáskor,
Mikor mást szeretted, azt mondtam, majd máskor.
Azt mondtam magamnak, talán örökre:
Várni, csak várni kell, várni a jelre!
Amitől énbennem minden fellázadt,
Ismerem, Laura, én is ezt a vágyat!

Ketten: Éreztem, tudtam az első pillantásnál,
Bár te mással vagy, csak énrám vártál.
Azt mondtam magamnak, máskor, majd máskor,
Várni kell, várni kell, nem szabad egy pillantástól!

„Azonnal, gyerünk, fojtsd el a vágyat!”
De most már vége, mindenem fellázadt!

(Zsolt felkapja Laurát, és kiviszi magával. Zsuzsa előrelép.)

Zeusz: Hát ez a kislány nagyon megszervezte,
Mert ez meg volt tervezve, meg volt szerkesztve!
Kiókumlálva és megkomponálva,
Szerintem Laura a világ szukája!
Minden férfi csak egy árva kis róka.
Még az én fejem is Kleopátra hajója!

(Zeusz leugrik a sínekre, és várja a metrót, de az nem jön. Ekkor elindul az alagútba.)

*

(Zsolt lakásában. Laura az ágyban, Zsolt pezsgőt visz neki. A tévé be van kapcsolva.)

Balaskóné: A magyar televíziózás történetének egyedüli pillanatához érkeztünk. Jó estét kívánok minden kedves nézőnek! Mindeddig példa nélküli esetet tárunk fel ezennel. Arról van szó ugyanis, hogy hajlandó volt stúdiónkba befáradni egy olyan hölgy, aki nemhogy leplezné ügynöki múltját, de hajlandó feltárni azt. Tóth Zsuzsát kérdezem.

(Zsolt felfigyel a tévére.)

Balaskóné: Ön valóban a III/III-as ügyosztály, egyetemisták közé beépült ügynöke volt a '80-as évek második felében, vagyis a rendszerváltás környéki időkben?

Zsuzsa: Valóban ügynök voltam.

Zsolt: Á!

Balaskóné: És kikről szolgáltatott adatokat, kiket figyelt meg azidőtájt?

Zsuzsa: Ellenzéki diáktársaimat, közöttük a férjemet is.

Zsolt: Fogd be a szád!

Balaskóné: Azt hiszem, mindannyiunkat meglep az őszintesége, és ezzel nem túlzok.

Zsuzsa: Elegendő lett a múltamból. Erről csak ennyit mondhatok.

Zsolt: Zsuzsa, ne!

Balaskóné: Az ön férje, Madarász Zsolt, jelenleg parlamenti képviselő.

Zsuzsa: Úgy van.

Zsolt: Zsuzsa!

Balaskóné: És ő, a férje, tud az Ön múltbeli tevékenységéről?

Zsolt: Nem tud!

Zsuzsa: Elmondtam neki mindent.

Zsolt: Zsuzsa, kedvesem, ne tedd ezt! Zsuzsa! *(Laurának)* Add ide a kapcsolót, add ide!

Laura: Nem adom! Na? Na? Vedd el!

Balaskóné: Gondolom, meglepődött.

Zsuzsa: A legkevesbé sem. Ugyanis ő, a férjem, szintén bejáratos volt az ügyosztályra. Tárgyalt is az én tartótisztjeimmal.

Balaskóné: Netán megállapodást is kötött velük?

Zsuzsa: A legteljesebb mértékben. Tanácsokat adott nekik, hogy hogyan menthetnék át hatalmukat a rendszerváltás utáni időkre. Továbbá azt is el szeretném mondani, hogy...

(Zsolt kikapcsolja a tévét, majd kirohan, közben telefonál.)

Laura: Ha rám hallgatsz, cáfolod!

Zsolt: Halló! Halló! Van ott valaki? Halló! Cáfolnék!

Laura: Hideg van nagyon
Ebben a lakásban.

Ahová engem egy férfi
Magával hozott.

Hideg volt minden hely,
Amit végigjártam.
Fázom, ha az utóbbi időkre
Visszagondolok.

Míg sorra kerestem
Életem szereplőit
Lakásról lakásra járva
Mindig meglepett

Hogy milyen hideg van,
Az éreztem főként,
Hogy tán ezen a tájékon
Nem is fűtenek.

S lám, újra fázom.
Egy idegen embernél.
Madarász Zsolt volt a neve,
Ha jól emlékszem.

Egyéb sem maradt meg
Ennél belőle.
Ő is csak egy jéghideg lakást
Jelent nekem.

Narrátor: Így volt, aki nem hiszi, járjon utána.

Vége